

עפ"א 58934/02/15 - י.ד. פלח מתכות בע"מ,דניאל פלח,שושן יוסף מדר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 58934-02-15 י.ד. פלח מתכות בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 1

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד
מבקשים
1.י.ד. פלח מתכות בע"מ
2.דניאל פלח
3.שושן יוסף מדר

נגד
מדינת ישראל משיבים

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע צו סגירה שניתן בתיק רע"ס 7703-01-14, אשר אמור היה להיכנס לתוקף ביום 28.2.2015, וזאת עד למתן פסק דין בערעור שהוגש ביום 25.2.2015.

במסגרת הערעור מתבקש בית המשפט להתערב בגזר הדין שניתן בבית משפט קמא, ולהורות כי צו הסגירה עליו הורה בית המשפט, יכנס לתוקפו כחודש לאחר שחרורו של מבקש 3 מבית הסוהר, במקום במועד שנקבע כאמור לעיל.

יומיים קודם להגשת הערעור יחד עם בקשה זו לעיכוב ביצוע, ביום 23.2.2015, ניתנה החלטה בבית משפט קמא (השופטת הדס רוזנברג שיינרט) הדוחה בקשת המבקשים להאריך מועד כניסתו לתוקף של צו סגירת העסק כפי שנקבע בגזר הדין.

בהחלטה הדוחה הבקשה, מציין בית משפט קמא, כי אין הבקשה מגלה נסיבות חדשות, והעובדה כי הנאשם 3 (המבקש 3 בבקשה זו), "נשפט לעונש של מאסר בפועל, נשקל טרם מתן גזר הדין והיווה את הבסיס לדחיית מועד כניסתו לתוקף של הצו עד ליום 30.2.15 (ראו סעיף 4 לגזר הדין). לא למותר להוסיף, כי במסגרת טיעונו של הנאשם 3 בתיק זה, הצהיר הנאשם כי בכוונתו לסגור את העסק נשוא כתב האישום בסוף שנת 2014, ככל שלא יעלה בידו להוציא רישיון עסק (עמ' 2 ש'9),

4.למבקשים נתנה שהות מספקת, של כמעט 5 חודשים, לצורך התארגנות לפינוי העסק ואין בבקשה שבנדון כל שינוי נסיבות או עובדות חדשות, המצדיקים הארכת המועד לסגירתו של בית העסק."

בא כח המשיבה הגיש תגובתו לבקשה בכתב, במסגרתה נטען:

1. אין בבקשה הדחופה כל נימוק למעט טענה סתמית, לפיה, אם תדחה הבקשה יתייתר הדיון בערעור.
2. העסק נשוא הבקשה, הוא תחנת מעבר לפסולת מתכת למחזור בקרקע חקלאית. צו הפסקה מנהלי הוצא כנגד המבקשים ביום 14.10.13 בהתאם לסעיף 20 לחוק רישוי עסקים. על אף הצו המשיכו המבקשים לנהל את העסק. ביום 5.1.2014 הוגש כתב אישום בגין ניהול עסק ללא רישיון.
- ביום 4.5.2014 הורשעו וביום 2.10.14 נגזר דינם.
- מדובר בעסק הפועל כאמור, על קרקע חקלאית ללא רישיון, ומטרת הבקשה, הינה לדחות את הקץ על סגירת העסק.
3. העסק ממשיך לקלוט סחורה גם לאחר הגשת הבקשה (צורף דו"ח פיקוח לתגובה, נספח א).
4. לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, נסיבות אישיות המבקש 3 היו ידועות לבית משפט קמא עוד בטרם ניתן גזר הדין בדבר מאסרו.

לגופו של ענין :

1. הבקשה נשוא החלטה זו הינה סתמית, כל שצוין בה הינו, כי אם לא יינתן עיכוב ביצוע צו הפינוי, יתייתר הדיון בערעור ובקשת הערעור תהפוך לתיאורטית בלבד.

המבקש סעד זמני מבית המשפט, נדרש לעמוד במספר תנאים המצטברים זה לזה, להוכיח כי סיכויי הערעור להתקבל גבוהים, להסביר מדוע הסעד המבוקש ראוי וצודק בנסיבות העניין, להוכיח כי הנזק שייגרם למבקש הסעד, אם לא יינתן הסעד הזמני, גבוה מהנזק שייגרם למשיבה, אם יינתן הסעד הזמני - "מאזן הנוחות".

כאמור לעיל, אין בבקשה מאומה מהתנאים הנדרשים.

עיון בהודעת הערעור מלמד כי הנימוק העיקרי בערעור הינו כי בית משפט קמא טעה משלא הורה על דחיית צו הסגירה עד למועד שחרורו של מבקש 3 מהכלא, נוכח ניסיונות המבקשים לנסות ולפנות הברזלים המונחים במקרקעין בפרק הזמן שניתן להם על ידי בית משפט קמא.

בסעיף 14 להודעת הערעור נטען כי בעת מתן גזר הדין בעניין הפינוי לא ידע המבקש 3 מה פרק הזמן שיידרש לרצות מאחורי סורג ובריוח בגין תאונת דרכים קטלנית בה היה מעורב. על כן טעה בית משפט משכתב בגזר הדין כי מועד צו הפינוי נשקל בהתאם לעונש המאסר שהוטל על המבקש 3 ומאידך נכתב בגזר הדין בעניין הפינוי, כי מתנהל נגד מבקש 3 הליך פלילי בגינו צפוי לרצות עונש מאסר.

טענה זו מתבררת כלא נכונה. ובמה דברים אמורים?

גזר הדין נשוא הערעור והבקשה ניתן בבית משפט קמא ביום 2.10.14.

גזר הדין בתיק תאונת הדרכים 3790-04-13 כנגד מבקש 3 בגין גרימת מוות ברשלנות, ניתן ביום 14.9.14.

עיון בפרוטוקול בית משפט קמא במועד מתן גזר הדין, 2.10.14, מלמד כי מבקש 3 פנה לבית המשפט עוד בטרם שניתן גזר הדין וציין בזו הלשון: "ניתן נגדי גזר דין בעניין התאונה ולפיו נשפטתי למאסר בפועל. ביקשתי עיכוב ביצוע ונתנו לי עיכוב ביצוע של 30 יום לכן בזמן הקרוב אני אהיה עסוק בהליך הפלילי ואני מבקש אורכה נוספת מעבר למועד עליו דיברתי קודם לכן לגבי פינוי העסק". קרי, ביום 2.10.14 ידע המבקש 3 כי נשפט ל-20 חודשי מאסר בפועל. ואף הודיע לבית המשפט כי נגזר עליו מאסר בפועל.

2. רישיון לעסק, כשמדובר בקרקע חקלאית ולא הוצגה כל תכנית מכוחה, יכולים המבקשים לקבל היתר לשימוש חורג, ברי כי רישיון העסק אינו בהישג יד לא בטווח הקצר ולא בטווח הארוך. זאת ועוד, אין לראות, גם אין לקבל, ריצוי עונש מאסר בתיק אחר, כסיבה מוצדקת לעיכוב ביצועו של גזר הדין.

3. בשיקולי מאזן הנוחות, כשעל המבקש מוטלת חובת ההוכחה כי אי הנוחות שתיגרם לו עולה על זו של המשיבה, לא נטען, כאמור, דבר, על ידי המבקשים. אוסיף ואציין כי ניהול עסק ללא רישיון על קרקע חקלאית ללא הצגת אופק ממשי לקבלת היתר, גם אם מדובר בשימוש חורג, מהווה פגיעה חמורה באינטרס הציבורי ויש להעניק במקרה זה עדיפות לאינטרס הציבורי על פני האינטרס של המבקשים.

4. נספח א' שצורף לתגובת המשיבה בבקשת עיכוב הביצוע מלמד לכאורה כי המבקשים ממשיכים לנהל את העסק ולהפעילו, בניגוד לטענה בערעור כי נעשה ניסיון לפנות הברזלים המונחים על המקרקעין.

5. אי אפשר לקבל הטענה כי עובדת מאסרו של המבקש 3 מונעת ביצוע גזר הדין לאור נוכחות המבקשים 1 ו-2 במקום, בערעור ובבקשה.

6. בגזר הדין הורה בית משפט קמא על צו סגירה והפסקת העיסוק בעסק, איסור על המבקשים להרשות שימוש בעסק לאחרים ואיסור על כל אדם אחר לנהל בחצרים עסק טעון רישוי ללא רישיון עסק.

לא מדובר בצו הריסה, מדובר בצו סגירה. והיה, ויתקבל הערעור, ניתן יהיה להפעיל העסק מחדש, כך שאין לקבל הטענה כי דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע מיתרת את הערעור.

על יסוד כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ה, 04 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.